Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 3. 2015, sp. zn. 16 Co 63/2015, ECLI:CZ:MSPH:2015:16.CO.63.2015.1

Číslo: 99/2015

Právní věta:

V řízení o vyklizení bytu zahájeném po 1. 1. 2014 se soudní poplatek za návrh na zahájení řízení vybere podle položky 4 bodu 1 písm. a) Sazebníku soudních poplatků ve výši 5 000 Kč.

Soud: Městský soud v Praze

Datum rozhodnutí: 25.03.2015

Spisová značka: 16 Co 63/2015

Číslo rozhodnutí: 99

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Poplatky soudní

Předpisy: § 6a odst. 6 předpisu č. 549/1991Sb. ve znění od 01.01.2014

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

O b v o d n í s o u d pro Prahu 6 usnesením ze dne 18. 11. 2014 výrokem pod bodem I. řízení zastavil, výrokem pod bodem II. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, a konečně výrokem pod bodem III. rozhodl o vrácení přeplatku na soudním poplatku ve výši 1 000 Kč žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.

Soud prvního stupně takto rozhodl ve věci, ve které se žalobce domáhal vydání rozsudku, kterým by soud uložil žalované povinnost vyklidit byt č. 10 v 5. podlaží domu č.p. 1022, P., ul. L. Současně spolu se žalobou žalobce zaplatil v kolcích soudní poplatek ve výši 2 000 Kč. Usnesením ze dne 24. 9. 2014, byl žalobce vyzván k zaplacení doplatku soudního poplatku dle položky č. 4 bod 1. písm. a) sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč, a to do tří dnů od doručení této výzvy. Usnesení bylo žalobci doručeno dne 6. 10. 2014. Jelikož usnesení vydal soudní asistent, podal žalobce proti předmětnému usnesení námitky dne 13. 10. 2014 a na základě podaných námitek rozhodla soudkyně usnesením ze dne 14. 10. 2014 tak, že předmětné rozhodnutí vydané asistentkou se potvrzuje. Žalobce soudní poplatek dle uvedeného usnesení nezaplatil a lhůta k zaplacení doplatku soudního poplatku marně uplynula. Soud proto rozhodl o zastavení řízení dle § 9 odst. 1, věta za středníkem zákona o soudních poplatcích a o náhradě nákladů rozhodl dle § 146 odst. 1 písm. b) o. s. ř. za situace, kdy žaloba nebyla žalované doručována. Dle § 10 odst. 3 zákona o soudních poplatcích bylo rozhodnuto o vrácení přeplatku na soudním poplatku žalobci ve výši 1 000 Kč.

Proti tomuto usnesení podal žalobce včasné odvolání, ve kterém namítá, že v souladu se zákonem o soudních poplatcích vznikla žalobci podáním žaloby poplatková povinnost. Žalobce uhradil soudní poplatek ve výši 2 000 Kč dle položky 4 bod 1. písm. c) Sazebníku soudních poplatků, který tvoří přílohu zákona o soudních poplatcích, a to v kolkových známkách vylepených na první stranu žaloby. Žalobce má za to, že soud prvního stupně nesprávně posoudil a chybně aplikoval příslušná ustanovení zákona o soudních poplatcích, jestliže dle aktuálního sazebníku soudních poplatků vyměřil soudní poplatek v celkové výši 5 000 Kč dle položky 4 bod 1. písm. a) a nikoliv dle položky 4 bod 1. písm. c). Žalobce je přesvědčen, že změna zákona o soudních poplatcích provedená zákonem č. 293/2013 Sb., účinná od 1. 1. 2014, má zásadní vliv na změnu ve výši poplatkové povinnosti v případě žaloby o vyklizení bytu. V § 6a odst. 6 zákona o soudních poplatcích totiž byla vypuštěna věta druhá tohoto ustanovení, která zněla: „Pro účely tohoto zákona se za nemovitost pokládá byt a nebytový prostor." Aktuální znění § 6 odst. 6 zákona o soudních poplatcích zní: „Pro účely tohoto zákona se za nemovitou věc pokládají všechny nemovité věci zapsané v katastru nemovitostí na jednom listu vlastnictví." Z uvedeného vyplývá, že byty se pro účely zákona o soudních poplatcích nepokládají za nemovité věci, proto soudní poplatek má být stanoven dle položky 4 bod 1. písm. c) Sazebníku soudních poplatků ve výši 2 000,- Kč. Dále žalobce namítá, že předmětný byt není samostatnou jednotkou, jak má na mysli nový občanský zákoník, neboť předmětná budova, kde se byt nachází, je ve vlastnictví žalobce jako celek. Žalobce je toho názoru, že ustanovení § 6a odst. 6 zákona o soudních poplatcích lze toliko aplikovat v případech bytů ve smyslu bytové jednotky zapsané ve veřejném seznamu, tedy v katastru nemovitostí, což však není případ předmětné žaloby. Jednotka dle nového občanského zákoníku zahrnuje nejen byt, ale i podíl na společných částech domu a pozemku. Takovou jednotku je třeba považovat za věc nemovitou. Naproti tomu byt je pojem užší, jedná se dle § 2236 nového občanského zákoníku o místnost nebo soubor místností, které jsou částí domu, tvoří obytný prostor a jsou určeny a užívány k účelu bydlení. Byt v tomto pojetí není samostatnou nemovitou věcí zapsanou ve veřejném seznamu. Soudy dříve aplikované rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 11 Co 615/2012 ze dne 29. 10. 2012 je s ohledem na provedenou legislativní změnu již překonáno a na daný případ je nelze aplikovat. Tím, že byla zákonodárcem vypuštěna věta druhá § 6a odst. 6 zákona o soudních poplatcích, nelze již byt za nemovitost pro stanovení sazby soudního poplatku za vyklizení bytu dále použít. Shodný závěr přijal i Městský soud v Praze ve svém rozhodnutí ze dne 24. 6. 2014. Z výše uvedených důvodů proto žalobce navrhl, aby odvolací soud napadené usnesení soudu I. stupně změnil tak, že se řízení nezastavuje.

M ě s t s k ý s o u d v Praze rozhodnutí soudu prvního stupně potvrdil.

Z o d ů v o d n ě n í :

Odvolací soud z podnětu podaného odvolání přezkoumal napadené usnesení a řízení mu předcházející dle § 212 a § 212a o. s. ř., aniž za tím účelem bylo nutno nařizovat jednání dle § 214 odst. 2 písm. c) o. s. ř., a dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.

Žalobce podal dne 12. 8. 2014 vůči žalované žalobu s návrhem na vyklizení bytu a spolu se žalobou zaplatil soudní poplatek ve výši 2 000 Kč. Tento poplatek, jak vyplývá z jeho tvrzení obsažených v odvolání, zaplatil s odkazem na § 6a odst. 6 zák. č. 549/1991 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2014, ve spojení s položkou 4 odst. 1 písm. c) Sazebníku soudních poplatků, když dle jeho názoru byt, jehož vyklizení je požadováno, není samostatně zapsaný v katastru nemovitostí a nelze jej pro účely zákona o soudních poplatcích považovat za nemovitou věc. Z tohoto důvodu nemůže být dle odvolatele aplikován soudní poplatek dle položky 4 odst. 1 písm. a) Sazebníku zákona o soudních poplatcích ve výši 5 000 Kč.

Dle § 6a odst. 6 zák. č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění účinném do 31. 12. 2013, pro účely tohoto zákona se za nemovitost pokládají všechny nemovitosti zapsané v katastru nemovitostí na jednom listu vlastnictví. Pro účely tohoto zákona se za nemovitost pokládá byt a nebytový prostor.

Dle § 6a odst. 6 zák. č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění účinném od 1. 1. 2014, pro účely tohoto zákona se za nemovitou věc pokládají všechny nemovité věci zapsané v katastru nemovitostí na jednom listu vlastnictví.

K obdobnému výkladu jako žalobce dospěl ve svém rozhodnutí nejen zdejší soud v usnesení, na které žalobce odkazuje, tedy v usnesení z 24. 6. 2014, č.j. 51 Co 272/2014-15, ale i Krajský soud v Ostravě ve svém usnesení z 21. 7. 2014, sp. zn. 71 Co 376/2014, které bylo projednáváno dne 10. 2. 2015 na zasedání občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ČR s návrhem na jeho publikaci ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek s touto právní větou: „Soudní poplatek za návrh na zahájení občanského soudního řízení o vyklizení bytu se po 1. 1. 2014 vybere dle položky 4 odst. 1 písm. c) Sazebníku zákona o soudních poplatcích.“ S těmito rozhodnutími se odvolací soud neztotožňuje, stejně jako občanskoprávní a obchodní kolegium NS. V rámci projednávání na kolegiu NS rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě z 21. 7. 2014, sp. zn. 71 Co 376/2014, nebylo toto přijato k zařazení do Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, když proti jeho zařazení hlasovali všichni přítomní členové občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu. Mimo jiné bylo argumentováno tím, že představa, že byt není součástí pozemku, tudíž není nemovitou věcí, je dle současné právní úpravy nepřípustná, a vypuštěním věty ze zákona o soudních poplatcích se nic nezměnilo na tom, že byt je nadále nemovitou věcí, protože jako součást stavby je součástí pozemku a pozemek je věcí nemovitou. S touto argumentací se ztotožňuje i odvolací soud v této věci.

Nelze totiž připustit, že byt, byť nejde o samostatně vyčleněnou bytovou jednotku, není věcí nemovitou, resp. není součástí stavby, která je s pozemkem spojena pevným základem. I když je rozdělení budovy na jednotlivé byty provedeno pouze „administrativním opatřením žalobce“, kdy jednotlivé byty jsou přesně vymezeny v nájemní smlouvě a evidenčním listu, nemůže se jednat o věc „movitou“ a nadále je třeba dle odvolacího soudu takovéto byty považovat za věci nemovité. Jak sám žalobce ve svém odvolání uvedl, dle § 2236 o. z. je byt charakterizován jako místnost nebo soubor místností, které jsou částí domu, tvoří obytný prostor a jsou určeny a užívány k účelu bydlení. Je-li tedy byt charakterizován jako „část domu“, který je s pozemkem spojen pevným základem, nelze ho považovat za věc movitou, když její podstata tkví v tom, že ji lze přemísťovat z místa na místo, aniž by byla narušena její podstata. Lze tedy uzavřít, že je nutno byt považovat nadále za součást věci nemovité a takto k němu přistupovat i z hlediska vyměření soudního poplatku i po vypuštění druhé věty z § 6a odst. 6 zákona o soudních poplatcích. Je proto nadále nutno soudní poplatky vyměřovat dle položky 4 odst. 1 písm. a) Sazebníku zákona o soudních poplatcích ve výši 5 000 Kč.

Tento výklad ostatně koresponduje s dřívějším rozhodnutím Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 11 Co 615/2012 ze dne 29. 10. 2012, jež bylo publikováno ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod R 11/2013 s právní větou: „Soudní poplatek za žalobu o vyklizení bytu se dle právní úpravy účinné od 1. 9. 2011 určuje dle položky 4 bodu 1. písm. a) Sazebníku soudních poplatků, a činí tedy 5 000 Kč.“ Jelikož výše uvedené rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 71 Co 376/2014 nebylo kolegiem Nejvyššího soudu přijato k publikaci, pak je namístě respektovat dřívější rozhodnutí téhož soudu, které bylo publikováno právě ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek.

Odvolací soud proto uzavírá, že byt či nebytový prostor, který je částí domu, jenž je spojen s pozemkem pevným základem, je nutno i po 1. 1. 2014 považovat z hlediska § 6a odst. 6 zákona o soudních poplatcích za věc nemovitou, a proto je třeba vyměřit soudní poplatek ze žaloby na vyklizení bytu či nebytového prostoru i po 1. 1. 2014 dle položky 4 odst. 1 písm. a) Sazebníku zákona o soudních poplatcích ve výši 5 000 Kč.

S ohledem na výše uvedené proto odvolací soud postupoval dle § 219 o. s. ř. a usnesení soudu prvního stupně o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku jako věcně správné potvrdil včetně výroků o náhradě nákladů řízení a o vrácení přeplatku na soudním poplatku a to z důvodů uvedených shora i důvodů uvedených v napadeném rozhodnutí, na které lze s ohledem na jejich

správnost pro stručnost odkázat.